

**Příkazání sedmé:
Nepokradeš!**

Robert Brinda

Robert Brinda

**PŘIKÁZÁNÍ SEDMÉ:
NEPOKRADEŠ**

Copyright

Autor: Robert Brinda

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-74-6 (ePub)

978-80-87976-75-3 (mobipocket)

978-80-87976-76-0 (pdf)

Panu Vrchlickému trošku, panu Čapkovi hodně:

Jenom kousek za vesnicí
byli, žili, trpaslíci.
Chaloupku tam měli,
pěstovali kapustu a zelí,
z nichž užitek měli dvojí,
jedenak večeři,
jedenak že po kapustě stojí.

KAŽDÝ KRADE JAK DOVEDE.

Ne, ten název kapitoly, to není Balada z Readingu. To je Karel Čapek a od pana Čapka jsem se to naučil: Když nazvu kapitolu „Každý krade jak dovede“ a nic k tomu nedodám, je to sprostá krádež. Když však přiznám, že jsem si to vypůjčil od pana Čapka, není to krádež ale citát. A nikdo na mne nemůže. Nejen to. Když svou kapitolu nazvu Každý krade jak dovede a vzápětí dodám, že to není Balada z Readingu nýbrž Povídka z jedné a druhé kapsy, nenápadně naznačím, že vím, kdo je Oscar Wilde a že jsem četl Čapka. To je ten pravý důvod, proč se citáty kradou: Koukejte, jak jsem chytrý, četl jsem Krakatit.

Ukrást do názvu kapitoly citát mi připadalo velmi příhodné, protože i název tohoto svěžího dílka je kradený. Z Bible, prosím. Ale to bych prozrazovat nemusel, protože za citát z Bible mne nemůže nikdo žalovat. Její autorská práva jsou promlčena. Pokud některý z laskavých čtenářů nezná Baladu z Readingu, mohl by znát aspoň Bibli. Pokud nezná ani tu, mohu mu prozradit, že Bible je Kniha. Přesně tak. Bible je latinsky kniha, takže ta kniha se jmenuje Kniha. Ve skutečnosti jsou to asi tak dva tucty různých knih, z nichž první je rozsáhlý pětidílný román, v jehož druhém díle se popisuje, jak Hospodin přikázal Mojžíšovi, aby vykopal dvanáct kmenů izraelských z Egypta na poušť. Když je měl Hospodin pěkně poskládané v písku, zahřměl a dal jim desatero. Nu a sedmé přikázání desatera jsem si dovolil vypůjčit jako název.

Všimněte si, že spoléhám na to, že jste Bibli nikdy nečetli. Protože pokud jste byli křesťansky vychováni, mohli bychom se začít hádat, kolikáté že to přikázání vlastně je. Potíž je totiž v tom, že pro někoho jsou přikázání:

Nezabiješ

Nesesmilníš

Nepokradeš

Nepromluvíš křivého svědectví

Nepožádáš manželky bližního svého ani vola jeho ani osla jeho,

kdežto pro jiné jsou to přikázání:

Nezabiješ

Nesesmilníš

Nepokradeš

Nepromluvíš křivého svědectví

Nepožádáš manželky bližního svého

Ani vola jeho ani osla jeho.

Příčinou zmíněného rozdílu je, že někdo má, někdo nemá. Tedy, mají oba...druhé přikázání. Až na tu maličkost, že druhé přikázání jedněch je až třetím přikázáním druhých. Co k tomu dodat? Snad pouze to, že žádat vola či osla se nedoporučuje, ať již jsou sami nebo v doprovodu manželky.

To desatero přikázání je vlastně Zákoník. Těm prostým pastevcům na poušti stačilo deset vět jako sbírka všech zákonů, jimiž se měli řídit, a pokud se jimi neřídili, měl následovat trest. Desatero je v Bibli, Bible je kniha knih, pročež se dva tisíce let soudilo, že desatero je nejstarší zákoník na světě.

Není tomu tak. Židé svoje desatero rovněž ukradli. Vykradli Chamurabiho, který napsal svůj Zákoník nejméně o pět set let dříve, než se Židé zmohli na své desatero. Samozřejmě Chamurabiho necitovali a v celku právem ho necitovali, protože Chamurabi svoje zákony rovněž ukradl, pravděpodobně až někde u Sumerů ještě o nějakých tisíc let dříve.

Leč, kdo komu ukradl zákony, není podstatou této kapitoly. Ten úvod byl nutný z jiného důvodu: Když Hospodin vymyslel desatero, když napsal do kamení své Nepokradeš, nevymyslel si kradení. Krádež tu již byla, proto si Bůh vymyslel její zákaz. Zabíjel jsi? Nezabiješ. Smilnil jsi? Nesesmilníš. Kradl jsi? Nepokradeš. Kradlo se za Mojžíše, kradlo se za Chamurabiho, kradlo se za Gudey. Takže nepokradeš!

Mohli bychom se zamýšlet nad tím, že ne vždycky je krádež krádež. Když Židé táhli z Egypta, před odchodem si vypůjčili od svých egyptských sousedů jejich hrnce a pánve. I s obsahem. A nepochybně jako suvenýr si je vzali s sebou na poušť. To však nebyla krádež, to byl záslužný čin a Hospodinem byl náležitě oceněn. Vzhledem k tomu, že Hospodin je vševědoucí, nepochybně již tenkrát věděl, že jednou Mojžíšovi nadiktuje desatero. Je tedy nutné říci, že každý kradě jak dovede, a když je chytrý, nekrade i kdyby kradl sebevíc. Tak to zřejmě Hospodin také mínil.

Pokud bychom chtěli zjistit, kdy a kdo si krádež vymyslel, s politováním vám musím sdělit, že ten smutný primát má Morava. Karel Čapek to naznačil, ale nesebral odvahu to říci naplno. Nicméně je to tak, krást se začalo na Moravě, i když tenkrát to ještě Morava nebyla. Kradení totiž vynalezli neandrtálci. Asi to není přesné, pravděpodobně to nebyli neandrtálci ale cromagnonci, ale stejně kradli jako straky. A bylo to takhle:

Sedí si pračlověk Janeček na kamení na vršku v Předmostí kousek od Přerova. Sedí a smutně hryže lopuchový kořen. Ne, nemá cukrovku a neví, že lopuchový kořen je zdravý na cukrovku. Hryže lopuchový kořen, protože nic jiného na hryzáni nemá. Hryže lopuchový kořen a smutně kouká k ohništi kousek opodál, kde se peče mamutí kýta. Kdyby mohl, hryzal by pračlověk Janeček mamutí kýtu. Ale pračlověk Janeček byl líný jako veš a ani ho nenapadlo se vydat s ostatními na lov. Proto se na vedlejším ohništi peče mamutí kýta a proto pračlověk Janeček hryže lopuchový kořen.

Jenže pračlověk Janeček má na tu kýtu nezřízenou chuť. I vstane a poslouží si. V té chvíli se vyřítí pračlověk Maleček a praští pračlověka Janečka přes pracky. Kyjem. Pračlověk Janeček vyje bolestí a jde dál hryzat lopuchy. Dlabě kořen a v duchu si říká: „Až se mi ty přeražené ruce zahojí, vezmu si také kyj. To by v tom byl čert, abych se k té kýtě nedostal.“

Dobrá, příště to zkusí s kyjem. Ale pračlověk Maleček má delší kyj než pračlověk Janeček a praští ho znovu. Pračlověk Janeček je inteligent, umí si spočítat, že dvě a dvě jsou čtyři, což ostatní neandrtálci nedovedou. Díky svému vysokému IQ padesát a něco, pračlověk Janeček dojde k závěru, že nejlépe se mamutí kýta krade, když se nikdo nedívá. Tak.

Pračlověk Janeček si olizuje mastnou bradu a krádež je vynalezena. Tam, na tom vršku nad Přerovem s výhledem na Bečvu. Chápu, že je to smutné prvenství, ale prvenství to je. Buďme hrdí, krádež byla vynalezena na Moravě. Za neandrtálců. Pračlověkem Janečkem. Existují některé zcestné názory, že krádež byla vynalezena buď u Koněpruské jeskyně nebo v Šárce. Ale to je jen demagogie lokálpatriotů, na niž nelze brát zřetel. Bylo to na Moravě v Předmostí. A jsou na to důkazy. Pračlověk Janeček nebyl sám, kdo dostal chuť na mamutí kýtu. A pračlověk Maleček nebyl sám, kdo měl kyj. A neskončilo to přeraženými rukama. Kde myslíte, že se v Předmostí vzalo těch dvacet pohřbených neandrtálců? Vynalézat něco nového je bolestná činnost. Řekněte sami: Těch dvacet mrtvých neandrtálců. Není to dostatečný důkaz? A co mají ti šovinisté ze Šárky? He?

Krádež je tedy vynalezena a ten vynález se tak rozmohl, že už se na to nemohl ani Hospodin dívat. Takže si vymyslel desatero. Hospodin to nahlas neřekl. Ale již ta historka s egyptskými hrnci dává tušit, že to s tím desaterem zase až tak vážně nemyslel. Nezabiješ. Dobře. Nezabiješ, pokud to ovšem není chlápek ze sousední tlupy. Na toho se nezabiješ nevztahuje. Nesesmilníš. Leda že byste přepadli sousední vesnici a tu holku jsi dostal jako válečnou kořist. Pak na ni to nesesmilníš také neplatí. Nepokradeš. Pokud to nejsou hrnce Egyptanovy a ten nevěří na Hospodina, takže se ho nepokradeš netýká. Jeho chyba. Měl věřit v Hospodina. Nepromluvíš křivého svědectví. Ale když budeš mluvit pravdu, dostaneš tři roky na tvrdo. Takže zlodějům a smilníkům a vrahům je lhát dovoleno. Lhát je zapovězeno pouze těm nevinným. Pravděpodobně proto, aby mohli být potrestáni, kdyby se nepovedlo potrestat zloděje, smilníky a vrahy. Nepožádáš manželky bližního svého. Bodejt' bys ji žádal, když nad jeho egyptskými hrnci nakynula jak bábovka a hubu má jak šlejfiř. A proč bys žádal vola či osla, když máš tu holku z vedlejší vesnice?

Začínáte to tušit? Jednou desatero platí, podruhé neplatí. Není to tak jednoduché, jak se z počátku zdálo. Přinejmenším, má-li to desatero platit, musí někdo rozhodnout, kdy tedy opravdu platí a kdy nikoliv. Vše se vším souvisí, tvrdili antičtí filosofové, a ani netušili, jak moc mají pravdu. K čemu by to desatero bylo, kdyby zde nebyl někdo, kdo by řekl: „Hele, to desatero tak moc neplatí. Klidně si tu kýtu vezmi.“

Zkrátka je to tak: Zlodějna je zlodějna a krádež je krádež. Ale vždycky se najde někdo, kdo řekne, že ta zlodějna zlodějna není, i kdyby to měl říci sám Hospodin. Od toho zde přece náboženství je: Aby dodávalo duchovní útěchu. A taky je zde ústavní soud, protože to desatero se jmenuje ústava.

Královna kouká do zrcadla
a připadá si jaksi zvadlá
po noci strávené tvrdou dřinou
dílem na peřině dílem pod peřinou
k čemuž připomínka sluší jediná:
Ta peřina je pan Peřina.
Kouká tudíž do zrcadla kradí
a, přiznejme si, moc jí vadí
ta holka vedle v komnatě,
jež oblečena se tváří zcela nahatě.

STÁT JSEM JÁ.

Pochopitelně. Ludvík XIV. Stát jsem já, čili Francie je Ludvík XIV. Ono to ve skutečnosti bylo trochu jinak a v tom absolutistickém smyslu si to vyložili až voltairovci, aby mohli nadávat na monarchii. Když vezmeme v úvahu, že Francie se rozkládá od Pyrenejí na sever po půlce Evropy, nelze dost dobře předpokládat, že to Ludvík myslel vážně. Když se na příklad pral s dnešními Holanďany. Byla v té době Francie také Holandsko? A byl stát jenom Ludvík? Co taková Anglie? Byla Anglie Jindřich VIII.? A kde byla, když se Jindřich pral s Francouzi ve Francii? Kde byla rakouská říše za císaře Rudolfa, víme my sami nejlépe. A kde byla rakouská říše za Františka Josefa II., o to se

hádáme s Rakušany dodnes. Pravděpodobně mají pravdu Rakušané. Protože oni v té souvislosti sprostých slov nepoužívají. (Podotýkám, že tato kapitola je psána před panem Heiderem.)

Nechci tvrdit, že to do tohoto pojednání patří. Ale divnost toho výroku „Stát jsem já“ mne vedla k bádání o tom, jak to vlastně bylo. Je to neuvěřitelné, ale Ludvík XIV. skutečně řekl „Stát jsem já.“ Leč řekl to trochu jinak a v trochu jiné souvislosti. Pod nánosem věků se podařilo vypátrat hned několik variant jeho výroku, a musím přiznat, že kterýkoliv z nich, se mi zdá věrohodnější než ta varianta voltairovská. Posuďte sami: Hned první varianta se odehrála tak, že se sešli Ludvík XIV. s jeho ministrem Fouquetem a Ludvík Fouquetovi řekl: „Stát jsem já, a ty mi ho rozkrádat nebudeš.“ Načež nechal d'Artagnana, aby Fouquetovi nasadil plechový náhubek a poslal ho do vězení. Ta druhá varianta je trochu odlišná, nebyl to Fouquet ale Colbert, s nímž se právě Ludvík XIV. bavil, a Ludvík svůj výrok řekl takto: „Stát jsem já, milý Coberte, a když mi ho nebudeš rozkrádat, udělám z něho nejbohatší zemi Evropy.“ Colbert byl frajer, skutečně Francii rozkrádal jen s mírou a tak se Ludvíkovi podařilo pečlivě a spravedlivě dělit daně na válku s Holanďany, na výrobu hedvábí v Lyonu a na slečnu de la Vallière. Dělit daně se Ludvíkovi dařilo vskutku spravedlivě a tak byli všichni spokojeni. Když nikdo jiný, pak slečna de la Vallière určitě. Je ovšem nutné přiznat, že existuje ještě třetí varianta, vlastně ta nejpravděpodobnější, ale není tak blýskavá, tak státovorná, jako ty předchozí, proto ji uvádím jen se sebezapřením a ponechávám na laskavém čtenáři (prosím pěkně, Bohumil Zahradník Brodský. Kdyby to byla spanilá čtenářka, byla by to Eliška Krásnohorská), ponechávám na laskavém čtenáři, aby sám posoudil její věrohodnost:

To přišel kardinál Mazarin za Annou Rakouskou a řekl jí: „Poslyš, Andulo, já mám toho spratka plné zuby. Ať si tu Francii vezme a vládne jí sám.“ Načež Ludvík XIV. zděšeně zvolal: „Cože? Stát jsem já?“

Možná vás ten úvod trochu překvapil. Nicméně byl nutný. Bylo nutné naznačit, že kradení se státem úzce souvisí, že nelze krást, jestliže není stát. Pokud vás v té souvislosti napadají ponuré myšlenky, odežte je. Nic takového. Stát zde musí být, aby bylo kradení.

Musí být, aby se našel někdo, kdo by řekl: „Ano, to je porušení desatera. To je to zapovězené nepokradeš.“

Ten Ludvík XIV. se možná ani moc nemýlil. Třeba byl stát opravdu on. Ale pokud si myslel, že stát vynalezl, pak je nutné jeho domyšlivosti srazit hřebínek. Vynález státu je mnohem staršího data.

To si tak seděl pračlověk Janeček před jeskyní někde nedaleko Macochy, louskal lopuchový kořen a smutně si představoval, že má na ohništi nad plameny mamutí jazyk. Mamutí jazyk proto, že ho nadevše miloval, ještě více než mamutí kýtu. Mamutí jazyk si představoval, ale hryzal lopuchový kořen, protože měl obě ruce v sádře, nebo co tenkrát na zlomeniny používali, měl ruce v sádře, po bradě mu tekly sliny, nad každým soustem lopuchu pomlaskával, protože si představoval, že to není lopuchový kořen ale mamutí jazyk. Hryzal svůj kořen, když tu se kdesi v dálce rozlehl vítězný pokřik. „Aha, skolili mamuta,“ pomyslel si smutně pračlověk Janeček. Měl pravdu. Ten vítězný pokřik oznamoval, že lovci z jeho tlupy skolili mamuta. Rovněž oznamoval, a to bylo horší, že bude žranice. Horší to bylo proto, že pračlověk Janeček s nimi na lovu nebyl, a to znamenalo, že sice bude žranice, ale pračlověk Janeček utře nos. Obrazně řečeno. Řečeno po lopatě, že nedostane ani ohryzanou kost. Bůhví, kde Marx vzal to své „Kdo nepracuje, ať nejí.“

Pračlověk Janeček tedy žvýkal ten nestravitelný kus kořene a pokřik lovců se blížil. Zněl hlasitěji a hlasitěji, v dálce vyvstal oblak prachu, blížil se, z prachu se vynořili lovci, táhnoucí mamuta. To je pochopitelně jen básnická licence, asi těžko mohli vléci nerozčtvrceného mamuta bezcestím v pralese, protože silnice tenkrát ještě kolem Macochy nevedly. Asi by příběh zněl věrohodněji, kdyby byl umístěn dejme tomu do Šárky, ale to nelze. Kdybych tvrdil, že se odehrál v Šárce, byl bych obviněn z pragocentrismu, což by tolik nevadilo. Horší by bylo, že by mi Bolek I. odepřel vizum do Valašského království. A nakonec je to pravda, bylo to u Macochy, tak proč to dávat těm Pražákům, když nemají jeskyně, před nimiž by mohl pračlověk Janeček sedět.

Seděl tedy pračlověk Janeček před svou jeskyní a lovci, vlekoucí mamuta, se před ním zastavili. Jednak se potřebovali vyfunět, protože vléci mamuta lesem není legrace, jednak se chtěli pochlubit úlovkem. Proč by se nechlubili mamutem? Potkali jste někdy myslivce s ulovenou veverkou? Tak vidíte! Proč by se tedy nemohli chlubit mamutem?

Lovci se zastavili před Janečkovou jeskyní, z okolních slují se vyrojil dav obdivovatelů a pračlověk Janeček odhodil zbytky lopuchového kořene a majestátně se vztyčil. Přistoupil k mamutovi, ukázal na jeho levou zadní a poručil: „Odřízňte ji.“ Lovci sice nechápali, proč se jim Janeček do toho míchá, ale dříve či později se mamut stejně musel rozčtvrtit, tak proč by to neudělali právě nyní. Odřízli tedy mamutovi levou zadní kýtu, načež ji pračlověk Janeček nabídl nejsilnějšímu lovcovi. Tomu, který mu včera přerazil ruce. Lovce s povděkem kýtu přijal. Byl nejsilnější, měl na levou zadní kýtu nárok. Ale jednoho potěší, když je mu to právo tak veřejně přiznáno. Přijal kýtu a pračlověk Janeček ukázal na pravou zadní. Byla oddělena, byla nabídnuta tomu druhému lovcovi v pořadí. Tomu druhému, kterého nepřepal nikdo jiný než ten první. Přijal kýtu stejně vděčně a na řadu přišla levá přední. Pravá přední, mamutí roštěnec, mamutí svíčková, každý z lovců dostal kus, z mamuta pomalu zbývaly jen odřezky a kosti, když pračlověk Janeček milostivě pokynul. Ano, starým babám a dětem se dostalo odřezků a

kostí. A staré baby pračlověka Janečka velebily, protože na ně nezapomněl, věnoval jim z mamuta odřezky a kosti. Jenom jeden člověk stál znechuceně stranou. Šaman. Všichni již měli své žvance, jen on nic. V duchu si představoval, jak si to s Janečkem vyřídí, když tu nechal pračlověk Janeček rozpoltit mamutí lebku. A rukama po lokte od krve hrábl do lebky a šamanovi předal mamutí mozek. V tu chvíli šaman roztál, protože kýty má mamut čtyři, ale mozek jen jeden. „Ten Janeček je vlastně prima chlap,“ pomyslel si šaman, a s plnými dlaněmi mozku chvátal k svému ohništi.

Všichni byli podělení, z celého mamuta zbýval již jen jeden malinký kousek. Mamutí jazyk. Všichni byli podělení, tak si ten mamutí jazyk pračlověk Janeček ponechal. A staré baby, ohryzávající mamutí žebra si šeptaly: „Podívejte se, jak je ten Janeček skromný. Z celého mamuta si nechal jen jazyk.“

Na celý příběh bychom mohli zapomenout, kdyby...Kdyby druhého dne nezazněl v dáli znovu vítězný řev, kdyby lovci nedovlekli dalšího mamuta, kdyby ho nesložili před Janečkovou jeskyní, kdyby mlčky nevyčkávali, až se pračlověk Janeček vzchopí, aby toho dalšího mamuta rozdělil stejně spravedlivě jako mamuta včerejšího.

Pokud vás zaráží to slovo spravedlivě, musím vás upozornit, že se nad ním pozastavujete zbytečně. Ten nejsilnější lovec má nejmohutnější kyj, patří mu tedy spravedlivě ta největší kýta. Ten šaman, pokud je slušný chlap, by na vás mohl poštvat duchy. To by ještě šlo. Pokud je mizera, mohl by na vás poštvat ostatní lovce, a to by bylo horší. Patří mu tedy po právu mozek. Ty staré baby a děti nemají kyje a nemohou na vás nikoho poštvat. Takže jim patří odřezky a kosti. Pokud se vám to nezdá spravedlivé, co dnes dostávají staré baby a děti?

Nebudeme to natahovat. Pračlověk Janeček, aniž by to tušil, se stal náčelníkem. Ne proto, že byl nejsilnější. Ne proto, že vodil ostatní lovce na lov. Stal se náčelníkem, protože dělil kořist. Nejsilnějšímu lovcu kus, šamanovi kus, starým babám zbytky. Na tom se dodnes nic nezměnilo a ať Ludvík XIV. vykřikoval cokoliv, totéž dodnes dělá stát. Když to tak vezmeme kolem a kolem, pračlověk Janeček vynalezl stát, a od dob neandrtálců se toho ani moc nezměnilo. Dodnes to platí. Náčelníkem je ten, kdo dělí kořist, dodnes platí, že nejsilnější dostane kýtu a staré baby a děti zbytky. Co takhle policie? He?

Je mi líto, stalo se to před jednou jeskyní nedaleko Macochy. Moravo, promiň, na tobě byl vynalezen stát. To není jen sladký lízat, ale i hořký blit. Zkuste to říct dívence ve čtvrtém měsíci těhotenství. A neomlouvá tě ani to, že je to vynález neandrtálský.

Chtělo se mi na závěr napsat, že pračlověk Janeček nejen že vymyslel stát, ale že vymyslel i vládu toho státu: Sebral mamuta – ministerstvo financí. Dal šamanovi mozek – ministerstvo kultury. Starým babám a dětem dal zbytky a kosti – ministerstvo sociální péče. Ano, to je pravda. Ale je v tom morální naučení? Je. Je v tom morální naučení, ale je tak zdrcující, že snad bude lépe je zamlčet. Což raději takhle: Když ukradneš kýtu, dostaneš přes pracky. Když ukradneš mamuta, dostaneš mamutí jazyk. A budou tě velebit.

Pokud tě nevelebí dostatečně hlasitě, zříd' nejvyšší kontrolní úřad.

Tím ta historie začíná
a její příčinou byl pan Peřina.

Přiznejme si taky,
že na Sněhurku upíral své chlípné zraky,
když královna se nekoukala.

Div nelízal její prsa malá.

(To vědí snad jen bozi,
proč chlapům lahodí velké kozy.)

NESUĎTE, ABYSTE NEBYLI SOUZENI.

Chápu, že najít zdroj názvu této kapitoly může být poněkud nesnadné. Proto napovím: Evangelium svatého Matouše. Matoušovo evangelium bylo napsáno někdy mezi rokem třicet pět a padesát čtyři našeho letopočtu. Schválně to uvedu číslky: 35 až 54 po Kristu. Nejde o to, že v roce 35 či 54 se nepočítalo podle našeho letopočtu. Ono se tenkrát nepočítalo podle žádného letopočtu. Rok 35 byl za vlády císaře Tiberia. A rok 54 nebyl rok 54, bylo to za vlády císaře Claudia. Někde mezi Tiberiem a Claudiem bylo napsáno Matoušovo evangelium. Pokud jste Matoušovo evangelium nečetli, zkuste to a přečtěte si ho. Nikdy nikdo tak krásně nelhal o Kristovu narození a životě jako Matouš. Pokud ho ovšem nebudete porovnávat s evangeliem Lukášovým. Protože Lukáš lhal ještě barvitěji. Protože Kristus se skutečně narodil, žil a zemřel, musíme těm dvěma aspoň něco věřit. Věřme jim, že Ježíš skutečně řekl to, co je v názvu této kapitoly. Že řekl „Nesuďte, abyste nebyli souzeni.“

Jestliže však něco takového řekl, byl právem ukřižován, protože sáhl na to nejdůležitější, co nám pračlověk Janeček zanechal. Na právo soudit druhé. Ne, že by to bylo dobré právo. Ale kdybychom nemohli soudit druhé, museli bychom soudit sami sebe a pravděpodobně bychom si museli říci s Danielem: Mene Tekel Ufarsin. Byl jsi zvážen a shledán lehkým. Oč jednodušší je shledávat lehkými ty druhé, že?

Takový soudce to ovšem nemá lehké. Představte si zloděje, který se vám vloupal do bytu, vytahal a vysypal všechny zásuvky, převrátil skříně, ukradl a vybral spořitelní

knížku, štípl peníze na nákup, zanechal v bytě spoušť. Byl chycen, usvědčen, obžalován, postaven před soud. Vy jste u soudu jako poškozený a s napětím očekáváte, jak soudce

s tím lumpem zatočí. Dostal tři roky na tvrdo. Zloděj je se soudcem nespokojen, protože dostal celé tři roky na tvrdo, vy jste nespokojen, protože dostal jen tři roky na tvrdo. Kdyby to bylo na vás dostal by doživotí.

To si neuvědomila Libuše, když za ní přišli Chrudoš a Šťáhlav. Kdyby nebyla jen moudrá, ale i chytrá, řekla by těm dvěma bratrům: „Podívejte, chlapci, pro samé vládnutí nemám čas na vaše spory, skočte si za Bivojem, ten vás rozsoudí.“ Bivoj byl sice neučený prasečkář, ale protože měl zálsok na jednu z Krokových dcer, určitě by se chtěl před nimi blýsknout a tu kauzu by vzal. Ať již by rozhodl jakkoliv, mělo by to nedozírné důsledky pro dějiny. Kněžna Libuše by neměla na krku manžela a my bychom neměli na krku Přemyslovce. Nic na tom nemění skutečnost, že kněžna Libuše se jmenoval Lubussa a byl keltský zeman či vladyka. Ostatně možná, že byl keltský druid, ale ti se nesměli vdávat. Ostatně, když to nevadilo Přemyslovi, proč by to mělo vadit nám?

To Chamurabi byl mazanější. Měl rovněž svého Bivoje a opravdu mu svěřil roli soudce. Jenže na Bivoje si nepřišel. S čelem starostlivě nakrčeným se přišoural za Chamurabim a spustil: „Pane, já vím, že máš zásadu zub za zub, oko za oko, i když zub otroka platí míň než zub pána. Ale co mám udělat s těmi dvěma bratry? Chrudoš prokazatelně Šťáhlavovi štípl Zadní Třebáň. Mám mu uříznout levou zadní?“ A Chamurabi obrátil oči v sloup a šel sepisovat svůj zákoník.

Ta právní zásada zub za zub, oko za oko přes všechny peripetie platí dodnes i když nikoliv tak drasticky, jak to vyžadovaly starověké zákoníky včetně toho Mojžíšova. Turecké zákonodárství si oblíbilo baštonádu. Takže za zub bylo deset ran holí na chodidla. U nás by to bylo pravděpodobně půl roku podmíněně, ale v zásadě je to totéž jako těch deset ran. Jen se to oko za oko jinak jmenuje. A od toho je tu trestní zákoník, aby řekl co je oko a jaký trest za oko je. Soudci se přímo říká stejně jako za Chamurabiho: Za oko od půl roku podmíněně po dva roky nepodmíněně. Má jasnou definici a je na něm, aby v rámci těch mantinelů rozhodl.

To si myslíte vy. Za vraždu je patnáct let, ve výjimečných případech pětadvacet, v případech zvláště výjimečných doživotí. Soudce se mrkne do zákoníku, mrkne na pachatele, znelíbí se mu jeho křivý nos, nasolí mu patnáct. Jestli má nos rovný, nadělí jen deset. Vážně? Než vůbec může soudce vstát a říci, kolik solí, je pachatel podroben psychiatrickému vyšetření. A ten psychiatr dojde k závěru, že pachatel je nenapravitelný lump. A soudci nezbude nic jiného, než vzít na vědomí, že pachatel je nenapravitelný lump, a ať má nos křivý nebo rovný, dá mu doživotí. Musí. Řekl to psychiatr. Ti ostatní, kteří se do rozsudku pletou, nejsou dokonce ani psychiatři. A nejhorší to je, když se plete sám soudce.

Jak říkám. Ten Lubussa byl možná moudrý, ale chytrý nebyl. Kdyby byl chytrý, nemusel si brát Přemysla.

Na soudcích je žádáno, aby soudili podle zákonů a aby byli nezávislí. Asi tak, jak se to stalo v půli sedmdesátých let. Tenkrát přišlo do módy pěstování nutrií s předpokladem, že mají zdravé maso, a že mají cennou kožešinu. Znal jsem člověka, který si spočítal, že dvě a dvě jsou čtyři a rozhodl se pěstovat nutrie. Králíci, myši, nutrie jsou hlodavci a jejich přední zuby jsou hlodáky. Takové hlodáky jako nutrie nemá ani bobr. Nutrie se tedy musí chovat buď v drátěných klecích, nebo v betonových koticích. Nic jiného jejich hlodákům neodolá.

Ten človíček byl mazaný a tak si koupil pět kubíků betonu v betonárce a nechal si ho přivést domíchávačem až na místo, kde stavěl své kotce. Co čert nechtěl, tu potřebu betonu odhadl od oka, zjistil, že mu půl kubíku nebo kubík chybí. Zajel tedy do betonárky a nechal si namíchat a dovést ještě ten chybějící kubík. Měl v té době přítele, který se živil jako policejní donašeč. Policejní donašeč na pěstitele nutrií šplouchl, že si nechal dovést beton na stavbu kotců pro nutrie, policie začala vyšetřovat, ten člověk se hájil, že beton řádně koupil, donašeč dosvědčil, že ano, že koupil první dávku betonu, ale že mu vzápětí dovezli ještě jednu dávku a ta již byla kradená. Domíchávač má kapacitu pět kubíků, človíček tedy ukradl pět kubíků betonu. A měl spolupachatele. Na ty nelze zapomenout. Měl spolupachatele, obsluhu míchačky v betonárce a řidiče domíchávače, který mu beton dovezl.

Případ šel k prokurátorovi, prokurátor případ předal soudci, soudce soudil. Hlavní pachatel půl roku nepodmíněně a náhradu škody, spolupachatelé půl roku podmíněně a náhradu škody. Spolupachatelé se patrně cítili vinni a rozsudek přijali. Hlavní pachatel se odvolal a případ šel ke krajskému soudu. Obžalovaný vedl jediného svědka, kterému položil jedinou otázku: Jak velká byla ta hromada betonu, kterou údajně ukradl. Měl štěstí, protože v soudní síni byli dva lidé, kteří znali vzorec pro obsah kužele. Ten svědek a předseda krajského soudu. Toho takzvaně ukradeného betonu byl kužel o základně v poloměru zhruba půl druhého metru a výšce sotva půl metru. Pokud si pamatujete vzorec pro obsah kužele, můžete si to spočítat. Toho betonu nemohlo být více jak půl kubíku. Pak mu již stačilo jen ukázat fakturu na pět a půl kubíku betonu a

znehucenému soudci nezbylo, než původní rozsudek zrušit. Ani se nenamáhal případ vrátit zpět okresnímu soudu.

Má to ovšem svůj půvab. Hlavní pachatel se odvolal, spolupachatelé nikoliv. Hlavní pachatel byl osvobozen, spolupachatelé nikoliv. Zaplatili pět kubíků betonu a záznam v trestním rejstříku mají dodnes.

Okresní i krajský soudce soudili podle zákonů, okresní i krajský soudce byli nezávislí. Nebo si to aspoň mysleli.

Ve skutečnosti je to hloupost, nezávislý soudce nikdy neexistoval, neexistuje a existovat nebude. Mimochodem, že kněžna Libuše byl vladyka Lubussa, netvrdím já. Tvrdí to pan Šonka v knížce Kronika psaná rýčem. Ze srovnání mezi Libuší a Chamurabim však plyne jiné naučení: Moudrá Libuše nebyla moudrá, Charumabi moudrý byl. Proto Libuše soudila sama, Chamurabi napsal zákoník a nechal soudit jiné. Libuše žádný zákoník nenapsala, jednak proto, že neuměla psát, jednak proto, že žádný zákoník nepotřebovala, protože soudila sama. Charumabi psát uměl a zákoník napsal, protože ho potřeboval pro své soudce. Takže Libuše neměla soudce, ale Chamurabi soudce měl. Proto jim napsal zákoník, aby měl jistotu, že budou soudit tak, jako kdyby soudil on sám. Měl soudce a byli nezávislí.

Kecám. Nebyli nezávislí. Dovolili si lhát, podvádět, krást, soudit, neodvážili se vraždit. Nevadí, co není, může být. Není všem dnům konec. A soudci dobře vědí, že na ně nikdo nemůže. Dokonce ani stát ne.

Tím historie začala,
neb královna se nas-štvala,
padáka dala Sněhurce,
předtím zavřela ji v komůrce,
kde měla vyčkat rána,
až otevře se hradní brána.
Komůrka to byla chudá nevelká,
Dokonce postrádal i hajzlík prkénka.

ŠLA NANYNKA DO ZELÍ

natrhati lupení.

Přišel za ní Pepíček,

rozdupal jí košíček.

Ta písnička je černou mûrou všech právníkû, at' stojí na kterékoliv straně barikády. Posuďte sami:

Šla Nanyňka do zelí - zjištění poškozené a místo činu

natrhati lupení - činnost poškozené v době činu

Přišel za ní Pepíček - totožnost pachatele

rozdupal jí košíček - určení trestného činu.

Šla Nanyňka do zelí

Natrhati lupení.

Přišel za ní Pepíček

Rozdupal jí košíček.

Tak zněl protokol, sepsaný policejními orgány s poškozenou a pachatelem, tedy s Nanyňkou a Pepíčkem. Protokol byl sepsán a podepsán, předán na prokuraturu, státní zástupce si protokol přečetl a shledal trestný čin, pročež spis poslal soudu. Potud všední próza života. Avšak případ vyčmuchal bulvární novinář a nastala poezie. Takto:

Nanyňka, dcera chudé leč počestné vdovy Všetečkové se vypravila na pole se zelím natrhat lupení pro králíky, které pěstovala, aby ušetřila matčin důchod za nákup kusu hověziny na nedělní oběd. Znamý výtržník a opilec Pepíček se vypravil za Nanyňkou, a protože měl v krvi 2,1 promile alkoholu, než se k ní provrávorál, rozdupal dva řádky zelí a navíc i Nanyňčin košíček. Škoda se odhaduje nejméně na padesát korun a její výši upřesňují soudní znalci.

Protože máme nezávislý tisk, který podporuje některé politické strany jen skrytě tím, že na jiné politické strany zjevně nadává, chopil se případu jiný novinář, jehož investigativní činnost přinesla tento výsledek:

Nanyňka, dcera zhýralé a alkoholu propadlé vdovy Všeťekové ve snaze přijít lacino ke krmení pro králíky se vypravila na polní puch na pole místního zeměděle Vohnoutka, kde kradla Vohnoutkovo zelí pod záminkou, že trhá lupení pro králíky. Vohnoutkův syn Pepíček ji při krádeži přistihl a ve snaze ji z pole vykázat, zlodějce nechtěně rozdupal košíček. Nanyňka V. je vyšetřována na svobodě. Pepíček Vohnoutek byl vzat do vazby pro podezření z použití nepřiměřené obrany.

Dodatečně se zjistilo, že starý Vohnoutek v dotyčné straně není a naopak je ve straně úplně jiný. I byl napsán další článek:

Nanyňka, dcera chudé leč počestné vdovy Všeťekové ve snaze přivydělat si nějakou korunu k podpoře v nezaměstnanosti plela Vohnoutkovo zelí. Vohnoutkovu synu Pepíčkovi se Nanyňka již dlouho líbila i rozhodl se Nanynce své milostné touhy vyjevit. Protože Nanyňka jeho vzplanutí neopětovala, pokusil se dosáhnout svého násilím. Během toho, jak spolu zápolili, rozdupal Pepíček Nanynce košíček. Proti Nanynce je vedeno správní řízení o 26.927,00 Kč podpory v nezaměstnanosti, které neoprávněně získala, ačkoliv byla zaměstnána a placena Vohnoutkem platem ve výši 322,00 Kč měsíčně. Na starého Vohnoutka bylo podáno trestní oznámení pro neplacení daní a poplatků, protože z uvedených 322,00 Kč měsíčně neodváděl příspěvky na sociální a zdravotní zabezpečení. Vohnoutkův syn Pepíček byl vzat do vazby pro podezření ze spáchání trestného činu pokusu o znásilnění. Nanyňka Všeťeková je rovněž ve vazbě, protože se Pepíčkovi z jeho náruče vytrhla a uprchla a je tedy obviněna z trestného činu výtržnictví. Chudá leč počestná vdova Všeťeková je vyšetřována na svobodě pro podezření z nedovoleného podnikání, protože chovala králíky, aniž by měla k této činnosti živnostenský list.

Nezávislý soudce dostal na stůl od státního zástupce spis, v němž bylo uvedeno to, co je napsáno na začátku této kapitoly:

Nanyňka šla do zelí

natrhati lupení.

Přišel za ní Pepíček,

rozdupal jí košíček.

Nuže, nezávislý soudce dostal na stůl tento spis, ale neměl čas jej prostudovat, protože právě četl ty troje či čtvery noviny, v nichž se událost popisovala. Podle zásady koho chleba jíš, toho píseň zpívej, správně odhadl, čí zájmy které noviny hájí, a protože ani jedny nehájily zájmy právě vládnoucí strany, rozhodl se, že je bude hájit sám. Pročež si umínil, že povede líčení proti Nanynce pro pokus o znásilnění a proti Pepíčkovi pro nepřiměřenou obranu. Záležitost starého Vohnoutka a vdovy Všeťekové vrátil státnímu zástupci k došetření.

Snad by bylo vhodné na tomto místě říci, jak to bylo doopravdy. Nuže, Nanyňka byla opravdu dcerou chudé leč počestné vdovy Všeťekové, Pepíček byl skutečně synem sedláka Vohnoutka. Potud to byla pravda. Nanyňka ovšem nebyla Nanyňka Všeťeková ale Nanyňka Vohnoutková, protože se za Pepíčka před pěti roky provdala. Rovněž bylo pravdou, že k události došlo na Vohnoutkově zelném poli. Také je pravdou, že při ní došel úhony Nanyňčin košíček, protože ho Pepíček ve vzteku nakopl, až se košík rozletěl na

proutky. Pravdou je i to, že Nanyňka pobírala podporu v nezaměstnanosti a přitom si přivydělávala. Pravdou je i to, že starý Vohnoutek z jejího výdělků neodváděl příspěvky na sociální a zdravotní zabezpečení. Ani je odvádět nemohl, protože Nanyňka si sice přivydělávala na jeho zelném poli, nikoliv však u něho. Jeho zelníště totiž leželo u E 55 a Nanyňka podnikala v oboru služeb, jejichž zákaznicky získávala na zmíněné silnici a tyto služby poskytovala na zmíněném poli. V inkriminované době se na zelném poli octla proto, že při výkonu svého povolání ztratila náušnici a vypravila se ji tedy hledat pod záminkou, že jde na lupení pro králíky. Rovněž je pravdou, že se za ní Pepíček vypravil a pravdou je, že jí košíček rozdupal. Stalo se to však náhodou a v okamžiku, kdy Nanyňce dával pár facek. Těch pár facek ovšem nelze považovat za pokus o znásilnění, protože Nanyňka dostala pár facek proto, že neodvedla dostatečně vysokou částku do společné pokladny ze svého včerejšího výdělků. Ta společná pokladna byla sice společná, ale klíček od ní měl Pepíček, takže těch pár facek je nutné považovat za určitou formu účetnictví.

Dá se předpokládat, že Nanyňka nesnesla Pepíčkův útok na svou v potu tváře či čeho jiného vydělanou mzdu a rozhodla se, že mu ukáže, zač je toho loket. I zavolala na Pepíčka orgán, jemuž událost vylíčila tak, jak ji vylíčila. Totiž:

Šla Nanyňka do zelí

natrhati lupení.

Přišel za ní Pepíček,

rozdupal jí košíček.

Pepíček se sice mohl ohradit a vylíčit svou verzi celé události. Uvědomil si však, že pokud Nanyňka vykonávala své řemeslo jako vdaná paní, nejednalo se ani o daňový únik, ani o výtržnictví, ale pouze o manželskou nevěru, pokud tedy porušila nějaký zákon, bylo to pouze porušení toho Mojžíšova nesemilnější a na porušení tohoto zákona náš trestní zákoník nepamatuje. Proto se hájil proti Nanyňčinu nařčení nemastně neslaně, z čehož policejní orgán usoudil, že Pepíček evidentně zatlouká a Bůh ví, co za tím je. Pro jistotu dál nepátral a napsal protokol tak, jak ho napsal. Totiž:

Šla Nanyňka do zelí

natrhati lupení.

Přišel za ní Pepíček,

rozdupal jí košíček.

Protokol poslal na státní zastupitelství a hodil případ za hlavu. Prokurátor si spis přečetl, řekl si, že policie blbne, když vyšetřuje takové prkotiny, ale trestný čin je trestný čin a tohle vypadalo na výtržnictví, možná dokonce na pokus o ublížení na zdraví. Sepsal tedy obžalobu a poslal ji soudu. Žaloba samozřejmě zněla:

Šla Nanyňka do zelí

natrhati lupení.

Přišel za ní Pepíček,